

názoru na věc neobíral se ostatními žalobcem tvrzenými formálními vadami disciplinárního řízení a ani odvolacím důvodem neúplnosti řízení, neučiniv v tomto směru potřebná skutková zjištění. Věc není tedy zralá k rozhodnutí (§ 35 zák. čís. 131/31 Sb. z. a nař.). Pro úplnost jest ještě poznamenati, že žalobní nárok není prekludován podle § 1162 d) obč. zák., ježto žalobce se nedomáhá nároku z důvodu předčasného zrušení služebního poměru, nýbrž jen dodržení služební smlouvy a splnění nároků z ní mu příslušejících (viz Sb. n. s. 4148, 12.804) a že zákon č. 16/20 Sb. z. a nař. neplatí mimo předpis § 24 pro obce statutární (Sb. n. s. 11.939).

Čís. 15539.

Manželka, jejíž manželství bylo rozloučeno z viny obou stran, není oprávněna domáhati se na svém bývalém manželovi podle § 1304 obč. zák. náhrady škody, jež jí vznikla spoluvinou jejího manžela na rozluce.

(Rozh. ze dne 24. října 1936, Rv I 1982/36.)

Žalobkyně, jejíž manželství se žalovaným bylo rozloučeno z viny obou stran, domáhá se na žalovaném náhrady škody (renty), jež jí vznikla rozlukou manželství, na niž má vinu i žalovaný (§ 1304 obč. zák.). Žalobní nárok nebyl uznán důvodem po právu s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů : .

Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu (srovnej zejména rozh. č. 3564, 3577, 9037) nelze použití na rozloučená manželství dv. dekretu ze 4. května 1841 č. 531 Sb. z. s. Ustanovení tohoto dekretu jest předpisem výjimečným, který poskytuje soudu možnost, aby přiznal manželce rozvedené z viny obou manželů nárok na výživné po dobu rozvodu, kdy manželství ještě trvá a obě strany jsou jím vázány, takže je nutno s ohledem na slušnost upravit výživné manželky v případech zvláštního zřetele hodných. Rozlukou však manželský svazek zaniká úplně a tím také odpadá potřeba této výjimečné úpravy. § 1266 obč. zák. přiznává plné zadostiučinění toliko manželovi, který nemá na rozluce viny, takže v případě rozluky z oboustranné viny se nemůže tohoto předpisu zákona dovolávati žádný z manželů. Ani předpisu § 1304 obč. zák. se nemůže žalobkyně na odůvodnění svého nároku dovolávati, neboť ustanovení tohoto paragrafu upravuje toliko rozdělení povinnosti k náhradě škody. Chybí však předpis zákona, z kterého by se vůbec dala vyvoditi povinnost žalovaného k náhradě škody žalobkyni způsobené rozlukou manželství. Bez takového výslovného ustanovení, zejména v otázce výživného, neodpovídá manžel manželce za újmu, která této vzejde z toho, že si manžel podle zákona vymůže rozluce manželství (§ 1305 obč. zák.).